

20 ára gomul kvinna álopin í Havn

SPARKAÐ OG SLIGIN TIL ÓVITS

– Eg sá fyri mær, at bilurin fór í sor, og at vinmaður mín fór at verða illa bankaður. So eg fór út við einum ísskavara í hondini og royndi at fáa hann avstað. Men tá legðist hann á meg og sló og sparkaði meg í hævdið. Alt er eitt sindur kámt eftir tað, tað sigur 20 ára gamla Lisa, sum fyri 14 døgum síðani var álopin í Havnini

BARBARA HOLM

Eg kann gott fara út. Hetta eru Føroyar og einki hendir mær her. Eg má royna.

Tað var tað, 20 ára gamla Lisa hugsaði fyri 14 døgum síðani, tann 24. januar, tá ið hon eftir drúgva sjúkralegu við angist loksins hættaði sær at fara út at koyra biltúr við vinfólkunum.

Fyri seks mánaðum síðani fekk Lisa diagnosuna angist. Lisa var í Danmark við vinkonuni seint í fjørsummar, og bráðliga fekk hon eina løgna kenslu í kroppin. Heimkomin gjørdist støðan verri. Hendurnar fóru at sveitta, hjartað fór at banka og trupult var at anda.

– Eg visti ikki, hvat hendi. Eg varð bangin og stúrði fyri tí ringasta. Men tá eg fekk boð um, at tað var angist, so visti eg, at eg kundi arbeiða við tí sjálv, sigur unga kvinnan, sum síðani hevur fingið sálarfrøðisliga hjálp.

Hví hon fekk angist, veit hon ikki. Sjúkan valdi hana, og tað finst helst eingin frágreiðing um, hví so er. Miðvíst og við áhaldni hevur unga kvinna tó arbeitt við sínari sálarligu sjúku, og tað byrjaði at ljósna. Summir dagar hava verið betri og aðrir verri. Desember mánaður var ein av

Eitt av brotunum í andlitinum á Lisu var undir høgra eyga

PRIVATMYND

Tá læknin segði, at andlitið varð brotið í tveimum støðum, so visti eg, at hetta var minst so ógvusligt, sum eg upplivdi tað

teimum ringu, og hon sat fyri tað mesta inni og nýtti dagarnar við telduna. Meðan angistin av álvara gjørdi um seg, orkaði Lisa bara at vera heima og royna at koma fyri seg.

Hetta fríggjakvøldið í januar megnaði hon tó at lurta eftir vinfólkunum og fara ein túr út við teimum. Ein vinmaður spurdi, um hon kundi koyra seg heim til ein drong í býnum. Jú, hugsaði Lisa, nú má eg heldur taka meg saman og fara út ein túr. Einki hendir allíkavæl. Hetta eru jú Føroyar.

Men hetta kvøldið vóru Føroyar ikki tað, tær plagdu.

Fór ímillum og varð álopin

Lisa, ein vinkona og vinmaðurin vóru í bilinum. Lisa koyrði og vinkonan sat frammanfyri. Ávegis eftir vinmanninum tosaðu Lisa og vinkonan um, at tær kanska skuldu koyra ein lítlan biltúr, eftir at tær høvdu sett hann av. Klokkan var farin av fimm, so tað var blivið nakað seint. Men tær høvdu ikki sæð hvørja aðra so leingi, so tær ætlaðu kortini at fara ein lítlan túr ígjøgnum býin. Tað var eitt sera vakurt kvøld. Kavin klæddi vegirnar og húsatekjurnar, og stilt og turt var í veðrinum.

Ávegis til húsið hjá hesum

dreinginum, vinmaðurin skuldi fara til, hugsaði Lisa, at tað var ein inni í húsunum, sum vinmaðurin var óklárur við. Men júst hvat ósemjan snúði seg um, visti Lisa ikki.

Tá tey steðgaðu í túninum kom ein ungur maður, eini tvey-trý ár eldri enn Lisa, rennandi yvir til bilin, lat hurðina aftanfyri upp, og byrjaði at hála í vinmannin. Ungi maðurin var illur, og vildi hava vinmannin at koma úr bilinum.

– Eg sá fyri mær, at alt fór í sor. At bilurin kundi fara illa og at vinmaðurin hjá mær kundi bliva álopin, greiður Lisa frá.

Uttan at hugsa seg um loypur Lisa úr bilinum við einum ísskavara í hondini, rópar eftir unga manninum og biður hann sleppa sær avstað. Men skjótt gjørdist Lisa sjálf offur fyri hansara harðskapi.

– Tá hann varnaðist, at eg stóð har og rópti eftir sær, vendi hann sær við og leyp á meg ístaðin. Hann sló meg fleiri ferðir í andlitið, inntil eg datt niður, greiður unga kvinnan frá.

Tá hon varð dottin niður, helt hann fram. Tá komu spørkini.

– Hann sparkaði meg í andlitið umaftur og umaftur, og eg haldi, hann helt í mær ímeðan hann sló, men eg eri ikki vís í tí, sigur Lisa.